

— А които нѣматъ автомобилъ ?

— При тѣхъ ще се отбие, ако има време — каза засмѣно детето и отиде въ една отъ блѣснатитѣ стаи.

Митко си тръгна. Той слѣзе самъ на улицата и се запъти къмъ тѣхната хижа. Така той вървя дълго. Изъ пѣтя срѣщна много шейни. На конетѣ звѣнтѣха малки звънчета, а въ шейнитѣ пѣяха. Всички пѣяха. Всичи бѣха радостни. Цѣлиятъ градъ празнично свѣтѣше.

И Митко запѣ и зави къмъ края на града. Тамъ бѣше всичко потънало въ мракъ. Глухо бѣше.

Митко се препъна на единъ жгълъ и падна...

Когато се събуди, майка му и баща му стояха край огнището. Радостни сълзи блестѣха на очитѣ и.

Митко се озърна. Дѣдо Коледа бѣше дошълъ и безъ автомобилъ. Той пристигналъ ведно съ татка му. И Митко прегърна новата чанта, сложена на възглавницата му.

Владимиръ Русалиевъ.

ГАТАНКА

Настигнали се двамина селяни изъ пѣтя.

— Какво работишъ, побратиме ? — попиталъ единиятъ.

— Когато има вода, пия вино, а когато нѣма вода, пия вода. Познай, какъвъ занаятъ имамъ — отвърналъ другиятъ.

Първиятъ мислилъ, мислилъ и не можалъ да се сѣти.

— Воденичаръ съмъ, побратиме, воденичаръ. Когато има вода, воденицата работи, пада повече уемъ, та и за винце остава. Когато пѣкъ стегне суша, кречеталото млѣква, нѣма работа, нѣма уемъ ни за ядене, ни за винце. Тогава само водича пия, защото само тя си е безъ пари.

Д.